Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

18 декември 2025 година*

„Преюдициално запитване — Директива 2011/7/ЕС — Борба със забавяне на плащането по търговски сделки — Член 3, параграф 1 и параграф 3, буква а) — Лихва за забава на плащане — Член 6, параграфи 1 и 2 — Обезщетение за разноските по събиране на вземането — Условия — Национална правна уредба, която предвижда прихващане на насрещни вземания с изявление с обратно действие — Едновременно погасяване на вземания до размера на по-малкото от тях — Последици за лихвите и обезщетението“

По дело C-481/24

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie (Столичен районен съд Варшава, Полша) с акт от 26 юни 2024 г., постъпил в Съда на 10 юли 2024 г., в рамките на производство по дело

E. sp.j.

срещу

C. sp. z o.o.,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: I. Jarukaitis, председател на състава, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия от четвърти състав, M. Condinanzi, N. Jääskinen и R. Frendo (докладчик), съдии,

генерален адвокат: D. Spielmann,

секретар: M. Siekierzyńska, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 май 2025 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за C. sp. z o.o., от P. Wróblewska, adwokat,

– за полското правителство, от B. Majczyna, E. Buczkowska и D. Lutostańska, в качеството на представители,

* Език на производството: полски.

– за белгийското правителство, от S. Baeyens и P. Cottin, в качеството на представители,

– за германското правителство, от J. Möller, M. Hellmann, R. Kanitz и J. Simon, в качеството на представители,

– за нидерландското правителство, от M. K. Bulterman и C. S. Schillemans, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от D. Milanowska и M. Owsiany-Hornung, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 1 март 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3 параграф 1 и параграф 3, буква а), както и на член 6, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/7/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки (ОВ L 48, 2011 г., стр. 1).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между дружеството E. sp.j. и дружеството C. sp. z o.o. относно отказ за плащане, основан на прихващане на насрещните им вземания с изявление с обратно действие.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 3 и 12 от Директива 2011/7 гласят:

„(3) Много плащания по търговски сделки между икономически оператори или между икономически оператори и държавни органи се извършват по-късно от предвиденото в договора или в общите търговски условия. […] Тези забавени плащания имат отрицателен ефект върху ликвидността и усложняват финансовото управление на предприятията. Те също така се отразяват на тяхната конкурентоспособност и рентабилност, когато заради забава на плащане кредиторът се нуждае от външно финансиране. […]

[…]

(12) Забавата на плащане представлява нарушение на договора, което е станало финансово привлекателно за длъжниците в повечето държави членки поради ниските лихви, начислявани за забава, или липсата на такива, и/или бавната процедура на обжалване. […]“.

4 Член 1, параграф 1 от тази директива предвижда:

„Целта на настоящата директива е борбата със забавата на плащане по търговските сделки с оглед гарантирането на правилното функциониране на вътрешния пазар, като се насърчава конкурентоспособността на предприятията“.

5 Съгласно член 2 от посочената директива:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

1) „търговски сделки“ означава сделки между предприятия или между предприятия и държавни органи, които водят до доставката на стоки или предоставянето на услуги срещу възнаграждение;

[…]

4) „забава на плащане“ означава плащане, което не е извършено в рамките на договорния или законния срок за плащане и при което условията, определени в член 3, параграф 1 […], са изпълнени;

5) „лихва за забава на плащане“ означава законна лихва за забава на плащане или лихва, за чийто размер предприятията са се споразумели […];

[…]

8) „дължима сума“ означава основната сума, която е следвало да бъде платена в рамките на договорния или законния срок за плащане, включително приложимите данъци, мита, налози или такси, посочени във фактурата или равностойното искане за плащане;

[…]“.

6 Член 3 от Директива 2011/7 гласи:

„1. Държавите членки следят за това при плащанията по търговски сделки между предприятия кредиторът да е в правото си да изисква лихва за забава на плащане, без да е необходима покана, ако са изпълнени следните условия:

а) кредиторът е изпълнил своите задължения по договор и по закон; както и

б) кредиторът не е получил дължимата сума в срок и длъжникът е отговорен за забавата.

[…]

3. В случаите, в които условията, посочени в параграф 1, са изпълнени, държавите членки следят за следното:

а) кредиторът да има право да начислява лихви за забава на плащане от деня, следващ датата на плащане или изтичането на срока на плащане, определен в договора;

[…]

5. Държавите членки следят за това срокът за плащане, определен в договора, да не надвишава 60 календарни дни, освен ако в договора изрично е договорено друго и при условие че то не представлява явна злоупотреба по отношение на кредитора […]“.

7 Съгласно член 6, параграфи 1 и 2 от тази директива:

„1. Държавите членки следят за това, когато лихвата за забава на плащане стане дължима при търговските сделки в съответствие с член 3 […], кредиторът да е в правото си да получи от длъжника като минимум фиксирана сума от 40 [евро].

2. Държавите членки следят за това фиксираната сума, посочена в параграф 1, да е дължима, без да е необходима покана, и да служи за обезщетение за направените от кредитора разноски по събирането“.

Полското право

Гражданският кодекс

8 Ustawa — Kodeks cywilny (Закон — Граждански кодекс) от 23 април 1964 г. (Dz. U. de 1964, позиция 93) в приложимата си към спора по главното производство редакция (наричан по-нататък „Гражданският кодекс“) гласи в член 498:

„1. Когато две лица си дължат взаимно пари или родово определени вещи с еднакво качество, всяко от тях може да прихване вземането си срещу вземането на другата страна, ако и двете вземания са изискуеми и могат да бъдат предявени пред съд или друг държавен орган.

2. Чрез прихващането двете насрещни вземания се погасяват до размера на по-малкото от тях“.

9 Член 499 от Гражданския кодекс предвижда:

„Прихващането се извършва чрез изявление на едната страна, отправено до другата. Изявлението има обратно действие от деня, в който прихващането е могло да се извърши“.

Законът за противодействие на прекомерната забава при търговски сделки

10 Член 1 от Ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Закон за противодействие на прекомерната забава при търговски сделки) от 8 март 2013 г. (Dz. U., 2023 г., позиция 403), който транспонира Директива 2011/7 в полския правен ред, в приложимата му към спора по главното производство редакция (наричан по-нататък „Законът за противодействие на прекомерната забава“), гласи:

„Този закон установява особените права на кредитора и задълженията на длъжника във връзка със сроковете за плащане по търговските сделки, последиците от неизпълнението на тези задължения и процедурата при прекомерна забава на изпълнението на парични обезщетения“.

11 Член 4 от този закон гласи:

„За целите на настоящия закон се прилагат следните определения:

[…]

3) законна лихва за забава при търговските сделки:

[…]

b) […] лихви в размер на основния лихвен процент на Полската народна банка, увеличен с 10 процентни пункта

[…]“.

12 Член 7, параграф 1 от този закон предвижда:

„При търговските сделки — с изключение на сделките, при които длъжникът е публичен субект — кредиторът има право, без да е необходима покана и освен ако страните не са договорили по висок лихвен процент, на законната лихва за забава по търговски сделки за периода от датата, на която паричното вземане е станало изискуемо, до датата на плащането, ако са изпълнени едновременно следните условия:

1) кредиторът е изпълнил задължението си;

2) кредиторът не е получил плащане в посочения в договора срок.

[…]“.

13 Съгласно член 10, параграф 1 от същия закон:

„От датата на възникване на правото му на лихвата, посочена в член 7, параграф 1, кредиторът има право да получи от длъжника, без да е необходима покана, обезщетение за разноските по събирането, а именно равностойността на сумата от:

1) 40 евро — когато стойността на паричното вземане не надвишава 5 000 полски злоти [(PLN) (около 1 175 евро)];

2) 70 евро — когато стойността на паричното вземане е над 5 000 PLN [(около 1 175 евро)], но под 50 000 PLN [(около 11 750 евро)];

[…]“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

14 Дружеството E. има десет вземания към дружеството C. за извършване на транспортни услуги, за които са издадени фактури със срокове за плащане, които са изтекли между февруари и септември 2022 г.

15 Тъй като дружеството C. не е платило фактурите в определените срокове, дружеството E. предявява иск за плащане пред запитващата юрисдикция, Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie (Столичен районен съд Варшава, Полша).

16 Дружеството E. иска да му бъде платена сума в размер на 26 715,60 PLN (около 6 280 евро), която се равнява на общата сума на вземанията по тези фактури, заедно с лихви за всяко неплатено вземане по законния лихвен процент, предвиден в член 4, параграф 3, буква b) от Закона за противодействие на прекомерната забава при търговски сделки, на основание член 7 от същия закон, както и сума в размер на 1 997,29 PLN (около 470 евро) като обезщетение за разноските по събирането в съответствие с член 10 от посочения закон поради забавеното плащане на всяко от тези вземания.

17 Дружеството C. моли искът да бъде отхвърлен. То твърди, че е платило на дружеството E. сума в размер на 1 697,40 PLN (около 400 евро) и с писмо от 2 септември 2022 г. е отправило изявление за прихващане по смисъла на членове 498 и 499 от Гражданския кодекс за сума в размер на 25 018,20 PLN (около 5 880 евро). Дружеството C. счита, че по този начин е платило обща сума в размер на 26 715,60 PLN (около 6 280 EUR) и че следователно задължението му е погасено.

18 Изявлението за прихващане се основава на вземане за обезщетение, което дружеството C. има към дружеството E. поради унищожаването по време на извършен от дружеството E. превоз на стоката, която дружеството C. му е поверило. Срокът за плащане на това вземане, както е определен от дружеството C. в официално уведомително писмо от 15 февруари 2022 г., е изтекъл на 7 март 2022 г.

19 Запитващата юрисдикция обяснява, от една страна, че макар изявлението за прихващане да се отнася само до главното вземане на всяко от съответните дружества, дружеството C. изтъква, че считано от 7 март 2022 г. по силата на предвиденото в член 499 от Гражданския кодекс обратно действие на това изявление, дружеството E. е загубило правото да претендира лихвите и обезщетението, предвидени съответно в член 7, параграф 1 и член 10, параграф 1 от Закона за противодействие на прекомерната забава при търговски сделки. Само едно от десетте вземания на дружеството E. е възникнало преди тази дата.

20 От друга страна, дружеството E. не отрича отговорността си за твърдяната от дружеството C. вреда, а оспорва самата действителност на изявлението за прихващане и размера на тази вреда. Запитващата юрисдикция уточнява, че частта от вредата, която не е обхваната от изявлението за прихващане, е предмет на друго висящо пред нея производство.

21 Тази юрисдикция счита, че в главното производство се поставя въпросът какво е отражението върху правата, произтичащи от Закона за противодействие на прекомерната забава при търговски сделки, на обратното действие, което член 499 от Гражданския кодекс придава на изявленията за прихващане.

22 Запитващата юрисдикция посочва, че тази разпоредба въвежда правна фикция, че изявлението за прихващане има обратно действие от момента, в който прихващането е могло да се извърши, а именно когато вземането на лицето, направило изявлението, е станало изискуемо поради изтичане на срока за плащане. Според запитващата юрисдикция обаче обратното действие на прихващането може да наруши член 3, параграф 1 и параграф 3, буква a) и член 6, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/7.

23 В това отношение запитващата юрисдикция посочва, първо, че обратното действие на прихващането води до загуба на правото да се искат не само лихви, но и обезщетение за разноските по събирането. Въпреки че тези разноски могат да се отнасят до няколко вземания и следователно да се дължат няколко пъти, те могат да бъдат погасени с едно насрещно вземане, за което посочените разноски могат да се дължат само веднъж. Това положение може да нанесе вреда на някой от кредиторите.

24 Второ, тази юрисдикция отбелязва, че поради договорния си характер посочените в Директива 2011/7 вземания дават право на по-високи лихви от други вземания, като например вземането за обезщетение на дружеството C., които могат да бъдат претендирани в подкрепа на изявление за прихващане.

25 Трето, посочената юрисдикция изтъква, че прихващането е познат механизъм в редица национални правни системи, които могат да определят неговите характеристики по различен начин, по-специално що се отнася до евентуалното обратно действие и до последиците по отношение на правото да се иска лихва за забава на плащане и на минималното обезщетение, предвидени в националните разпоредби за транспониране на Директива 2011/7. Съществуването на такива различия е в противоречие с „принципа на хармонизация“.

26 Четвърто, същата юрисдикция посочва, че когато изявлението за прихващане е направено след изтичането на срока, в който вземанията на лицето, на което е противопоставено изявлението за прихващане, са станали изискуеми, това лице може вече да е предприело действия за събиране на вземанията, без да знае, че впоследствие ще бъде направено прихващане, което да му пречи да си възстанови разноските по събирането.

27 При тези обстоятелства Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie (Столичен районен съд Варшава) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 3, параграф 1 и параграф 3, буква а) и член 6, параграфи 1 и 2 от Директива [2011/7] да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, която предвижда, че законната лихва за забава на плащане и обезщетението за разноските по събирането не се дължат на кредитора, ако след изтичането на определения в договора срок за плащане длъжникът е удовлетворил вземането на кредитора чрез прихващане, което по закон има обратно действие от момента, в който прихващането е могло да се извърши?“.

По преюдициалния въпрос

28 С единствения си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 3, параграф 1 и параграф 3, буква а), както и член 6, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/7 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която законната лихва за забава на плащане и обезщетението за разноските по събирането не се дължат на кредитора, когато длъжникът е платил дължимата сума чрез изявление за прихващане, макар и то да е направено след изтичането на определения в договора срок за плащане, тъй като изявлението има обратно действие от момента, в който прихващането е могло да се извърши.

29 Съгласно постоянната практика на Съда, при тълкуването на разпоредба на правото на Съюза трябва да се взема предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част (вж. решения от 17 ноември 1983 г., Merck, 292/82, EU:C:1983:335, т. 12, и от 30 април 2025 г., Generalstaatsanwaltschaft Frankfurt am Main (Износ на пари в брой в Русия), C-246/24, EU:C:2025:295, т. 18 и цитираната съдебна практика).

30 В случая, що се отнася до текста на разпоредбите, чието тълкуване се иска, следва да се припомни, че съгласно член 3, параграф 1 от Директива 2011/7 държавите членки трябва да следят за това при плащанията по търговски сделки между предприятия кредиторът да е в правото си да изисква лихва за забава на плащане, без да е необходима покана, ако са изпълнени две условия, а именно той да е изпълнил задълженията си и да не е получил дължимата сума в срок, освен когато длъжникът не е отговорен за забавата.

31 Съгласно член 3, параграф 3, буква а) от тази директива, когато тези условия са изпълнени, кредиторът има право да начислява такава лихва от деня, следващ датата на плащане или изтичането на срока на плащане, определен в договора.

32 Член 6, параграф 1 от посочената директива предвижда, че държавите членки следят за това, когато лихвата за забава на плащане стане дължима при търговските сделки в съответствие с член 3 от същата директива, кредиторът да е в правото си да получи от длъжника като минимум фиксирана сума от 40 евро. Освен това член 6, параграф 2 изисква от държавите членки да следят за това тази фиксирана сума да е дължима дори при липса на отправена до длъжника покана за изпълнение и да служи за обезщетение за направените от кредитора разноски по събирането.

33 Така лихвата за забава на плащане и правото на минимална фиксирана сума, предвидени в Директива 2011/7, стават изискуеми автоматично с изтичането на срока за плащане, предвиден в член 3, параграфи 3—5 от същата директива, стига да са изпълнени условията по параграф 1 от същия член (решение от 4 май 2023 г., ALD Automotive, C-78/22, EU:C:2023:379, т. 25 и цитираната съдебна практика).

34 Трябва да се констатира обаче, че в текста на разпоредбите, посочени в точки 30—32 от настоящото решение, не е предвидено те да уреждат условията, при които евентуално могат да се погасят вземанията за тази лихва и за тази фиксирана сума, по-специално поради отпадане, както в главното производство, на главното вземане, от което произтичат.

35 Това буквално тълкуване се потвърждава от контекста, в който се вписват тези разпоредби. Всъщност Директива 2011/7 действително предвижда, че правото на кредитора да получи тази лихва и тази фиксирана сума се поражда от „забава на плащане“. Както следва от определението в член 2, точка 4 във връзка с член 3, параграф 1 от Директива 2011/7 под това понятие се има предвид плащане, което не е извършено в рамките на договорния или законния срок за плащане, когато кредиторът е изпълнил своите задължения по договор и по закон и не е получил дължимата сума в срок, освен когато длъжникът не е отговорен за забавата.

36 Освен това понятието „дължима сума“ в член 3, параграф 1 от тази директива е определено в член 2, точка 8 от нея като основната сума, която е следвало да бъде платена в рамките на договорния или законния срок за плащане и която трябва да включва приложимите данъци, мита, налози или такси.

37 Нито тези определения, нито определението на понятието „лихва за забава на плащане“ по член 2, точка 5, нито впрочем която и да било друга разпоредба от тази директива обаче предвиждат условията, при които вземанията за тази лихва и за тази фиксирана сума могат евентуално да се погасят.

38 Изложеното в точка 34 от настоящото решение тълкуване се потвърждава и от целта на Директива 2011/7. Всъщност съгласно член 1, параграф 1 от Директива 2011/7 целта ѝ е борбата със забавата на плащане по търговските сделки с оглед гарантирането на правилното функциониране на вътрешния пазар, като се насърчава конкурентоспособността на предприятията, и по-специално на малките и средните предприятия.

39 В това отношение от съображение 3 от тази директива следва, че забавата на плащанията има отрицателен ефект върху ликвидността на предприятията, усложнява финансовото им управление и се отразяват на тяхната конкурентоспособност и рентабилност. Също така съгласно съображение 12 от посочената директива забавата на плащания може да бъде финансово привлекателна за длъжниците, когато не води до плащане на достатъчно високи лихви.

40 Ето защо Съдът е приел, че посочената директива е насочена основно към това да окаже възпиращо действие върху забавата на плащанията и да защити кредиторите от тази забава (вж. в този смисъл решение от 1 декември 2022 г., X (Доставки на медицински материали), C-419/21, EU:C:2022:948, т. 26).

41 От съдебната практика обаче следва също, че в преследване на целта по член 1, параграф 1 Директива 2011/7 не извършва пълна хармонизация на всички правила относно забавата на плащанията по търговски сделки (решение от 20 октомври 2022 г., A (Несъбиране на лихви за забава на плащане), C-406/21, EU:C:2022:816, т. 51 и 52 и цитираната съдебна практика).

42 Всъщност тази директива съдържа само някои правила в областта, сред които са тези относно лихвите за забава на плащане и обезщетението за разноските по събирането (решение от 20 октомври 2022 г., A (Несъбиране на лихви за забава на плащане), C-406/21, EU:C:2022:816, т. 53 и цитираната съдебна практика).

43 От тези елементи следва, както отбелязва и генералният адвокат в точки 39 и 40 от заключението си, че Директива 2011/7 няма за цел да установи обща правна уредба в областта на договорните задължения, а само предписва някои конкретни правила, които трябва да бъдат включени в националното гражданско и търговско право.

44 Следователно, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 45 от заключението си, държавите членки остават свободни да уреждат механизми за погасяване на вземания за предвидените в Директива 2011/7 лихва за забава на плащане и фиксирана сума, като механизъм за прихващане, стига обаче да не нарушават преследваните с тази директива цели и да не я лишават от полезното ѝ действие (вж. в този смисъл решение от 15 декември 2016 г., Nemec, C-256/15, EU:C:2016:954, т. 49 и цитираната съдебна практика).

45 В случая запитващата юрисдикция счита по същество, че автоматичното обратно действие, което националното право придава на изявление за прихващане, може да е несъвместимо с тази директива, която изисква да се признае на кредитора правото да претендира лихва за забава на плащане и обезщетение за разноските по събирането, когато плащането по вземането му е извършено след изтичането на определения в договора срок.

46 В това отношение, тъй като съгласно член 499 от Гражданския кодекс насрещните вземания се погасяват не в момента на изявлението за прихващане, а в по-ранен момент, този, в който прихващането е могло да се извърши, тези вземания не могат да породят никакво право на лихва за забава на плащане, считано от датата на погасяването им.

47 Освен това, тъй като изявлението за прихващане с обратно действие не води до загуба на право на тази лихва, а до това, че се счита, че това право никога не е съществувало, е без значение, че в случай на забава на плащане прихващаните вземания са могли да доведат до начисляване на лихви, изчислени въз основа на различни ставки в зависимост от правното естество на съответните вземания — договорни или обезщетителни.

48 Що се отнася до това, че вследствие на изявление за прихващане с обратно действие кредиторът, към когото е отправено изявлението, няма право на обезщетение за разноските по събирането, следва да се припомни, че несъмнено Директива 2011/7, по-специално чрез разпоредбите на член 6, параграфи 1 и 2, има за цел не само да се окаже възпиращо действие върху забавата на плащанията, като се избегне възможността тя да е финансово привлекателна за длъжника поради ниското ниво или липсата на лихви, начислявани в такова ситуация, но и ефективно да се защити кредиторът срещу такава забава, като му се осигури възможно най-пълно обезщетение за направените от него разноски по събиране на вземането (вж. в този смисъл решение от 20 октомври 2022 г., BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, т. 36 и цитираната съдебна практика).

49 От член 6, параграф 1 от тази директива обаче следва, че предвиденото в тази разпоредба право на минимална фиксирана сума възниква при същите условия като предвидените в член 3 от нея за начисляване на лихва за забава на плащане. Ето защо при липсата на право на такава лихва не може да възникне никакво право на такава фиксирана сума.

50 Вярно е, че ако не получи плащане в определения срок, кредиторът може да предприеме действия за събиране на вземането си и по този начин да понесе определени разходи, които няма да може да си възстанови поради обратното действие на изявлението за прихващане. Всяко относително съобразително предприятие кредитор обаче трябва да предвиди възможността за такова прихващане от момента, в който стане едновременно длъжник и кредитор на друго предприятие.

51 В случая, както следва от точки 14 и 18 от настоящото решение, срокът за плащане на вземането за обезщетение за вреди, определен от дружеството C. в официалното уведомително писмо от 15 февруари 2022 г., е изтекъл на 7 март 2022 г., докато десетте вземания на дружеството E. към дружеството C. произтичат от фактури, предвиждащи срокове за плащане, които са изтекли между февруари и септември 2022 г. При тези обстоятелства обаче, освен ако запитващата юрисдикция не установи друго, възможността дружеството C. да направи изявление за прихващане е била напълно предвидима по отношение на вземанията на дружеството E. след 7 март 2022 г.

52 Както обаче по същество посочва нидерландското правителство, целите на Директива 2011/7 не биха били спазени, ако евентуалните лихви и разноски по събирането, направени преди да може да се извърши прихващането съгласно релевантните национални разпоредби, вече не се дължат на съответната страна, тъй като е било налице прихващане.

53 В такъв случай кредиторът трябва да се ползва от предвидените в тази директива права и следователно да получи лихва за забава на плащане върху дължимата сума по главното вземане до датата, на която прихващането е могло да си извърши, както и обезщетение за направените до тази дата разноски по събирането.

54 С оглед на изложените по-горе съображения на преюдициалния въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 1 и параграф 3, буква а) и член 6, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/7 трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която предвижда, че законната лихва за забава на плащане и обезщетението за разноските по събирането не се дължат на кредитора, когато длъжникът е платил дължимата сума чрез изявление за прихващане, макар и то да е направено след изтичането на определения в договора срок за плащане, тъй като изявлението има обратно действие от момента, в който прихващането е могло да се извърши.

По съдебните разноски

55 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 3, параграф 1 и параграф 3, буква а) и член 6, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/7/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки

трябва да се тълкуват в смисъл, че

допускат национална правна уредба, която предвижда, че законната лихва за забава на плащане и обезщетението за разноските по събирането не се дължат на кредитора, когато длъжникът е платил дължимата сума чрез изявление за прихващане, макар и то да е направено след изтичането на определения в договора срок за плащане, тъй като изявлението има обратно действие от момента, в който прихващането е могло да се извърши.

Подписи